

Izrek

1. Člen 5(1) Prve direktive Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (89/104/EGS), kakor je bila spremenjena s Sporazumom o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992, je treba razlagati tako, da lahko imetnik znamke oglaševalcu prepove, da na podlagi ključne besede, ki je enaka ali podobna tej znamki in jo je ta oglaševalec brez soglasja navedenega imetnika izbral v okviru storitve referenciranja na spletu, oglašuje proizvode ali storitve, enake tistim, za katere je registrirana navedena znamka, če to oglasno sporočilo povprečnemu uporabniku spleta ne omogoča ali le omejeno omogoča, da se seznanijo s tem, ali proizvodi ali storitve iz oglasa izvirajo od imetnika znamke ali podjetja, ki je z njim gospodarsko povezano, ali nasprotno, od tretjega.

2. Člen 6 Direktive 89/104, kakor je bila spremenjena s Sporazumom o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992, je treba razlagati tako, da kadar oglaševalci uporabljajo znamke enake ali podobne znake kot ključne besede v okviru storitve referenciranja na spletu in gre za uporabo, ki jo je mogoče prepovedati na podlagi člena 5 navedene direktive, se ti oglaševalci praviloma ne morejo sklicevati na izjemo iz člena 6(1) te direktive, da bi se izognili uporabi take prepovedi. Vendar mora nacionalno sodišče glede na okoliščine, ki so podane v tej zadevi, preveriti, ali dejansko ne gre za nikakršno uporabo v smislu navedenega člena 6(1), ki bi jo bilo mogoče opredeliti kot uporabo v skladu z dobrimi poslovnimi običaji.

3. Člen 7 Direktive 89/104, kakor je bila spremenjena s Sporazumom o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992, je treba razlagati tako, da imetnik znamke nima pravice oglaševalcu prepovedati, da na podlagi znaka, ki je enak ali podoben navedeni znamki in ga je oglaševalec brez soglasja navedenega imetnika izbral za ključno besedo v okviru storitve referenciranja na spletu, oglašuje preprodajo proizvodov, ki jih je izdelal ta imetnik in jih sam dal na trg Evropskega gospodarskega prostora ali so bili na trg dani z njegovim soglasjem, razen če obstajajo upravičeni razlogi v smislu odstavka 2 navedenega člena, da navedeni imetnik temu nasprotuje, na primer če uporaba navedenega znaka vzbuja vtis, da obstaja gospodarska povezava med preprodajalcem in imetnikom znamke, ali če uporaba znatno škodi ugledu znamke.

Nacionalno sodišče, ki je pristojno za presojo, ali obstaja tak upravičen razlog v zadevi, v kateri mora odločiti:

— samo na podlagi dejstva, da oglaševalec uporablja znamko druge osebe z dodatkom izrazov, ki kažejo, da so zadevni

proizvodi predmet preprodaje, kot so „že uporabljeni“ ali „rabljeni“, ne more ugotoviti, da oglas daje vtis, da obstaja gospodarska povezava med preprodajalcem in imetnikom znamke ali da znatno škodi ugledu te znamke;

— mora ugotoviti, da obstaja tak upravičen razlog, kadar preprodajalec brez soglasja imetnika znamke, ki jo uporablja pri oglaševanju svoje dejavnosti preprodaje, odstrani navedbo te znamke na proizvodih, ki jih je izdelal in dal na trg navedeni imetnik, in to označbo nadomesti z etiketo z navedbo svojega imena, s čimer povsem prikrije navedeno znamko, in

— mora upoštevati, da preprodajalcu, ki se je specializiral za preprodajo rabljenih proizvodov znamke drugega, ni mogoče prepovedati, da uporabi to znamko za obveščanje javnosti o svoji dejavnosti preprodaje, ki poleg prodaje rabljenih proizvodov navedene znamke vključuje prodajo drugih rabljenih proizvodov, če prodaja teh drugih proizvodov glede na količino, predstavitev ali slabo kakovost ne pomeni tveganja za znatno poslabšanje podobe, ki jo je imetniku uspelo ustvariti za svojo znamko.

(¹) UL C 55, 7.3.2009.

Sodba Sodišča (drugi senat) z dne 1. julija 2010 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Corte suprema di cassazione – Italija) – Ministero dell’Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate proti Paulu Speranzi

(Zadeva C-35/09) (¹)

(Posredni davki — Davek na povečanje osnovnega kapitala — Člen 4(1)(c) Direktive 69/335/EGS — Nacionalna ureditev, ki določa obdavčitev registracije akta o povečanju osnovnega kapitala družbe — Solidarna odgovornost družbe vpisnice povečanja kapitala in notarja za plačilo davka — Neobstoj dejanskega vložka kapitala — Omejitev dokaznih sredstev)

(2010/C 234/16)

Jezik postopka: italijanščina

Predložitevno sodišče

Corte suprema di cassazione

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

prejel akt o povečanju osnovnega kapitala, če ima ta javni uslužbenec pravico vložiti regresni zahtevek zoper družbo vpisnico povečanja kapitala.

Tožena stranka: Paolo Speranza

(¹) UL C 82, 4.4.2009.

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Corte suprema di cassazione – Razlaga člena 4(1)(c) Direktive Sveta 69/335/EGS z dne 17. julija 1969 o posrednih davkih na zbiranje kapitala (UL L 249, str. 25) – Sklep skupščine o preoblikovanju družbe z omejeno odgovornostjo v delniško družbo – Davek na sorazmerno povečanje osnovnega kapitala – Nacionalna ureditev, ki nalaga obveznost plačila davka družbi, ki je izvedla povečanje kapitala, in solidarno, notarju

Sodba Sodišča (četrti senat) z dne 1. julija 2010 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Sąd Najwyższy – Republika Poljska) – Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. proti Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Zadeva C-99/09) (¹)

(Telekomunikacijske storitve — Direktiva 2002/22/ES — Člen 30(2) — Prenosljivost telefonskih števil — Pristojnost nacionalnih regulativnih organov — Neposredne pristojbine za potrošnike — Odvračilni učinek — Upoštevanje stroškov)

(2010/C 234/17)

Jezik postopka: poljščina

Izrek

1. Člena 4(1)(c) in 5(1)(a) Direktive Sveta 69/335/EGS z dne 17. julija 1969 o posrednih davkih na zbiranje kapitala, kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 85/303/EGS z dne 10. junija 1985, je treba razlagati tako, da ne nasprotujeta temu, da država članica registracijo akta o povečanju osnovnega kapitala družbe določi kot trenutek nastanka glavnega razloga za dajatev na kapital pod pogojem, da se ohrani zveza med prejetjem te dajatve in dejanskim vplačilom vložka sredstev v družbo vpisnico povečanja kapitala. Če med sprejetjem navedenega akta dejanski vložek sredstev še ni bil vplačan in če ni gotovo, da bo vplačan, zadevna država članica ne more zahtevati plačila dajatve na kapital, dokler vplačilo tega vložka ne postane nesporno. Načelo učinkovitosti je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, ki dokazuje glede neobstoja dejanskega vložka za zadevno povečanje osnovnega kapitala družbe pred davčnimi sodišči omejuje na predložitev pravnomočne civilne sodbe, s katero je bila registracija razglašena za nično ali razveljavljena, tako da je dajatev na kapital vsekakor treba plačati, povrne pa se lahko samo ob predložitvi take civilne sodbe.

2. Direktivo 69/335, kakor je bila spremenjena z Direktivo 85/303, je treba razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da država članica predvidi solidarno odgovornost javnega uslužbenca, ki je sestavil ali

Predložitevno sodišče

Sąd Najwyższy

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Telefonia Cyfrowa sp. z o.o.

Tožena stranka: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Sąd Najwyższy – Razlaga člena 30(2) Direktive 2002/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami (Direktiva o univerzalnih storitvah) (UL L 108, str. 51) – Prenosljivost telefonskih števil – Obveznost nacionalnega regulativnega organa, da pri izpolnjevanju obveznosti zagotavljanja neobstoja odvračilnega učinka pristojbine, ki jo morajo potrošniki plačati za prenos številke, upošteva stroške, ki jih imajo operaterji mobilnih telefonskih omrežij z zagotovitvijo takega prenosa